

**Martina
Formanová** Nevěra
po americku

Martina Formanová
Nevěra po americku

Eroika

Martina Formanová
Nevěra po americku

Eroika

© Martina Formanová, 2011

© Eroika, 2011

© Cover picture, Brent Lynch 2011

ISBN 978-80-87409-09-1

John už nespí

John už nespál, ale otevřít oči se mu nechtělo. Vedle sebe cítil manželčin noční krém. A podvědomě i její drobné tělo. Tělo, které mu v minulosti dalo tolik potěšení a rozkoše. Plus tři děti.

Neměl nejmenší chuť otevírat oči, protože její tělo dokonale znal a zároveň si mohl být jistý, že mu dnes žádnou rozkoš nepřinese. Trvalo to již měsíce, možná přes rok. Žili spolu jako bratr a sestra, v samozřejmé, přirozené harmonii, kterou očividně kazily pouze tyhle jeho samovolné ranní erekce.

Měl by myslet na práci, na skutečnost, že ani po dvanácti letech ve stejné právní kanceláři nepovýšil do partnerské pozice. Na to, že dva poslední případy u soudu projel. To by mu hned sklaplo.

Neměl chuť otevřít oči a civět na strop, protože měl pocit, že tam uvidí obřímí písmeny napsáno, že této ložnici chybí sex.

Zaplavila ho vlna nespokojenosti; se sebou samým, se životem obecně.

Krise středního věku? Jistě, řádila všude kolem

něj, kolovala jak virus jarní chřipky; jo, už ho taky škrábalo v krku a pokašlával. A k čemu mu bylo, že uměl určit diagnózu? K ničemu.

Koukal do stropu, který se stal mapou jeho zmarněných, nenaplněných snů.

Andrea také ne

Andrea tušila, že manžel nespí, a jeho předstírání ji rozčilovalo. Přála si, aby se vzmužil a prozřel. Hrozně si přála, aby otevřel oči a konečně si všiml té do nebe volající pravdy o jejich ložnici. Aby zaznamenal odlupující se barvu na stropě a pochopil, že se už opravdu musí vymalovat.

Obrátila se na bok a zadívala se do rohu místnosti.

Pokud Johnovi jeho ignorantství ještě nějakou chvíli vydrží, dočká se toho, že děti odejdou z domu, a oni se budou moct přestěhovat do menšího bytu.

Představa osamostatněných potomků v ní však vyvolala ještě větší nevoli než oprýskaná malba.

Nevoli a úzkost. Paniku. Neuměla si představit, pro co jiného by měla žít, když ne pro své děti.

Zamyšleně se znovu zahleděla na strop.

Dokáže se znovu zařadit do pracovního procesu? Najde si nějaký smysluplný (potažmo jakýkoli) koníček? Co ji asi tak v budoucnu čeká?

Oprýskaná malba odpověď nenabízela.

Liz v přípravách

Liz spokojeně zkontrolovala prostřený stůl. Elegantní obývací pokoj. Příjemný výhled do Riverside parku.

Dokonalost.

Dokonalost, do které nezapadala pouze ona, svými nemožnými vlasy a plíživě rostoucí nadváhou. Ne, nebyla rozhodně tlustá (jakousi kontrolu nad sebou, *proboha*, stále ještě měla), ale odkud se vzalo její břicho? Zadek?

Vzápětí si uvědomila, že se opět ocitla v bezbřehých, nebezpečných vodách seabemrškačství, a poučena odbornou literaturou z nich okamžitě vykormidlovala ven. Měla přece na kontě také mnoho pozitiv a úspěchů, které si v rychlosti alespoň letmo zopakovala. Společenské postavení, charitativní počiny, materiální statky, stabilní manželství. Manžela dokonce přebrala mnohem půvabnější ženě! Tak proč se tu bičuje svými nedostatky?

Proč? Protože hosty, které dnes očekávali, byli Andrea a John. Protože tam, kde Liz příroda ubrala, Andree přidala. A protože Liz byla do Johna beznadějně zamilovaná.

Přitahoval ji fyzicky, ale ještě víc jí imponovala jeho vitálnost, humor a zápal, s nímž mluvil o své práci. Bavily ji příběhy jeho klientů, za něž s takovým nasazením bojoval. John totiž pracoval s lidmi, a nevysedával celý den u počítače jako její manžel, kvitovala hořce.

Zkusila si představit kolem stolu své hosty, ovšem z neznámého důvodu jí jako první v mysli vytanulo jídlo. *Nebo že by tím důvodem byl její neustálý hlad?*

Uvědomila si, co ji zase čeká. Jaký boj bude třeba podstoupit, aby udržela v rozumné míře množství zkonsumovaných předkrmů. A že nízkokalorický dezert v podobě sorbetu s ovocem ani náhodou neuspokojí její bytostnou chuť na sladké. Sotva odejdou, zase se trapně doláduje v kuchyni.

„Budete nás potřebovat i na servírování?“ nahlédla do pokoje dívka z cateringového servisu, který pro Liz obvykle zajišťoval párty a večere.

„Samozřejmě,“ usmála se na ni. *Přece nebude před Johnem chodit v zástěře!*

„Já nejen že nerada vařím,“ přiznávala vždy otevřeně, „já i nerada ohřívám.“

Zamířila k zrcadlu, aby se zkontrolovala.

Co činilo její obličej nepřítažlivým, byla jeho poměrně těžko definovatelná disproporčnost. Nehydila ji nějaká jednotlivost (jež by šla eventuálně odstranit), ale disharmonický celek. – Ironií osudu bylo jedinou její útěchou jídlo. Jídlo, které ovšem devastovalo všechno ostatní, co na ní ještě bylo přitažlivé.

Ach, jídlo, ten zdroj i řešení tolika jejích problémů!

Natočila se k zrcadlu milosrdnějším úhlem a zatáhla břicho.

To by šlo, pokud by ovšem nepotřebovala tak stupidně často dýchat!

Harold se děsí společnosti

Informace, že budou mít hosty, Harolda nepotěšila.

Další večer plný pokusů o jakousi konverzaci.

S nudnými, nezáživnými lidmi pohybujícími se výhradně v realitě.

Harold svůj kontakt s realitou omezil na minimum.

Naplno žil pouze skrze svůj xBox, kde byla jeho identita momentálně rozdělena vedví: v Modern Warfare bojoval v oblasti Středního východu (k dispozici měl kolem pětatřiceti zbraní a spolujoovníky v on-line i off-line modu), a ve Fight Night Round 4 boxoval proti největším špičkám tohoto sportu.

Pyšně si připomněl, že Mika Tysona již porazil. Víc snad o sobě ani říkat nemusel.

Společná večere

„Na zdraví, přátelé!“ Liz pozvedla skleničku šampaňského a odmlčela se.

„Já když zaslechnu slovo *přátelé*, tak si pokaždé vybavím svých 486 přátel z Facebooku,“ opáčil John a usrknul sektu.

Všichni tři spolustolující se rozesmáli.

„– zatímco my kompjútroví ignoranti jsme odkázáni jen na tenhle úzký kroužek vás opravdovejch...“ doplnila ho Andrea.

Je na Facebooku, uložila si informaci Liz a bleskově zapřemýšlela, zda toho může nějak využít. Nikoli. Byla s ním přece v normálním kontaktu, byli skutečnými přáteli. Toužila po tom změnit

onu kamarádkou náklonnost ve flirt, ve vášeň. A v tom jí žádný Facebook nepomůže.

S potlačovanou hořkostí zahlédla, že se Andrea letmo dotkla Johnova zápěstí. Každé manželství se ale přece skládalo z nesčetných dotyků, které však většinou účastníci ani nezaznamenali, stejně jako listy v korunách nevnímají vánek, co jimi hýbe. – Tedy, alespoň to předpokládala... s žádnými listy o tom pochopitelně nemluvila.

Obě manželské dvojice se zvolna pustily do jídla.

„Je teda pravda, že on-line život občas těžce válcuje ten skutečnej,“ navázal Harold, šťastný, že se hovoří o něčem, k čemu má vztah.

„Fůra lidí pracuje přes počítač a vůbec nevyjde z domu, fůra jich komunikuje jenom e-mailama, je to pravda,“ potvrdil John.

„Lidi už nemají opravdovej kontakt... Všechno je jenom virtuální... Mně to přijde smutný,“ podotkla Andrea.

„Ale lidi jsou v kontaktu!“ namítl Harold. „Ale přes internet! Mimochodem, nečetli jste v sobotním Postu o fenomenálním úspěchu té seznamovací webovky pro zadaný? *Vzácné chvíle* se jmenujou. Jen v New Yorku prý mají přes půl milionu uživatelů...“

„To bych chtěla vidět, určitě je to plný úchylů,“ odfrkla s opovržením Liz.

„Samozřejmě mají čtyřikrát víc chlapů než ženských,“ upřesnil Harold.

„No vidíš, to já takový statistiky o těch svých úchylech z Facebooku nemám,“ prohodil John.

Skupinka se svorně zasmála.

K předkrmovým ústřicím popíjeli růžové šampaňské a k australským jehněčím kotletkám červené víno, Côtes du Rhône. Konverzace plynula tak hladce, že vůbec nezpозorovali, že je vlastně nic nespojuje. Když se před pár lety náhodně potkali na víkend v Montauku, vlašné studentské přátelství Harolda s Johnem bylo dávno vyprchalé. Jeden semestr studia spolu sdíleli podnájem, pak se téměř dvě desítky let neviděli.

Jako čerství čtyřicátníci byli každý jinde.

John se už na škole oženil a z mladické nerozvážnosti (a bezmezného zamilovanosti do Andrey) se stal postupně otcem tří dětí. Svou volbu až na několik posledních měsíců nikdy nezpochybňoval, jiné dívky a ženy ho vlastně nezajímaly. Za ta léta vídal své spolužáky uvízlé v kolotoči krátkodobých známostí a experimentující s alkoholem či drogami, a neměl nejmenší pocit, že by mu něco uteklo. Naopak, jejich eskapády v něm jen

umocňovaly slast, kterou zažíval, když spočíval v náruči své ženy.

Právnickou fakultu zvolil John víc mozkiem než srdcem, ale když tehdy psal k přijímacímu pohovoru srdceryvnou stat' o nezákonném příkoří, jež se událo jeho rodině a (údajně) ho motivovalo ke studiu, na chvíli tomu uvěřil.

Kdo by si nepřál postavit se na obranu nespravedlivě obviněných, bezmocných? hlásalo jeho Lepší já. *Inu ten, kdo nepotřeboval splácet tři půjčky a nedostal lukrativní nabídku od firmy vyhlášené hájením korporačních zájmů,* odpovídalo Pragmatické já tomu Lepšímu. – Takže po škole se nad veškerými utiskovanými chudáčky zavřela voda a John začal hájit často arogantní nadutce, kteří považovali právo za něco podobného, jako je lepší prostitutka.

Sbohem, iluze. Romantiku ano, ale o víkendech.

Harolda naopak práva nezaujala, a hned v prváku přestoupil na obchodní akademii. Ale ani byznys nebyl pro mladého, nikoli nepohledného, ale extrémně stydlivého muže tím pravým posláním. Mrzelo ho, že svou neschopností zvolit si odpovídající profesní dráhu trápí matku, a svůj odchod z obchodní akademie jí nikdy nepřiznal. Stejně v něm zůstal iracionální pocit viny, že jeho matka

onemocněla ze starostí, které s ním měla. Věděl, že žila jen pro něj, mnohokrát mu to opakovala a on se vůči ní neustále cítil provinile, zvláště proto, že se obával, že jí její lásku nevrací s dostatečnou intenzitou. Po její smrti v něm zůstala hluboká černá díra.

Většinu Haroldových známostí matka neschvalovala, protože ony slečny nesplňovaly její náročná kritéria. Dříve či později jí dal pokaždé za pravdu. Žádná z dívek v něm navíc nevzbuzovala dojem, že ho skutečně miluje. Rozhodně ne tak silně a bezmezně jako jeho matka. Po její smrti se bleskurychle oženil s Pamelou, první hezkou dívkou, která mu vstoupila do cesty, ale ani tím prázdnotu nezahnal. Liz byla první ženou, z níž cítil starostlivost a bezpečí, jaké znal od matky. Mnohokrát si představoval, co by na ni matka řekla. A mnohokrát litoval, že se nedožila toho, aby viděla, jak krásný život vede.

Bezděčně se na ženu usmál.

Všimla si toho a úsměv opětovala.

Ve skutečnosti se usmála proto, že si uvědomila, že přátelství s Johnem a Andreou nevzniklo žádnou náhodou. Že ho docílila svými nenápadnými intrikami ona a že dnešní večer je takovým malým vítězstvím jejich mistrných šachových

tahů. Večer strávený v Johnově přítomnosti však za takový drobný hřích určitě stál. Jinými slovy – Johna prostě vidět musela, i kdyby pro to měla udělat cokoli.

„Vzácné chvíle, to je dobrý! Bohužel můj manžel tráví na internetu tolik času, že je mi čas s ním vzácný i po sedmi letech manželství,“ zasmála se rozšafně a stiskla Haroldovi ruku.

Vážila si manželovy lásky, ale slovo *vzácný* určitě nevystihovalo, co k němu cítila.

John dorazil domů

Tak to bylo o fous, pomyslel si John, zatímco se přihlašoval na webovou stránku *Vzácných chvil*.

Opravdu nečekal, že se při konverzaci s Bauhmanovými dotknou i tohoto tématu. V první chvíli sebou úplně trhnul, ale nikdo si toho snad nevšiml. Připadal si odhalený, obviněný. Blbost, nikdo nemohl ani v nejmenším tušit, že se tam pod nickem *On_John* skrývá právě *on*. *On*, John.

Zadal heslo a nespokojeně odfrkl.

E-mailová schránka byla prázdná.

Taky si už mohl na všechna ta zklamání zvyknout.

Před pár měsíci, poté, co o této seznamce zaslechl mluvit kolegy, v tuhle chvíli samou nedočkavostí nedýchal. Přišlo mu báječné, dokonalé, že existuje prostor spojující lidi, kteří jsou jako on. Mají rodinu, povinnosti a starosti, a zároveň hledají tajného partnera pro drahocenné okamžiky intimity. Jsou jako on, normální, upřímní, féroví. Ha ha ha. Normalitou a férovostí to ve skutečnosti na serveru Vzácných chvíle.com zrovna nepřekypovalo.

Už pochopil, že spousta ženských profilů jsou jen falešné štíty pro šlapky či soukromé detektivy pátrající ve jménu nějaké podváděné manželky. A z těch legitimních inzerentek by už mohl sestavit plné spektrum poruch osobnosti.

Jediná sympatická osoba, kterou zde potkal, žila na druhé straně Spojených států, v Seattlu. Představil si, jak by se za ní vypravil na rande. Šest a půl hodiny letecky. Pché! Na druhou stranu mu právě její existence dodávala jistou naději, že může na Vzácných chvílích někoho najít.

Automaticky se začal probírat nově přidanými profily. Co mělo být vzrušujícím dobrodružstvím, pro něj spíš znamenalo druhou šichtu.

Jedna ženská na čtyři chlapy? Vzpomněl si na Haroldovu statistiku.

Spíš jedna na deset, povzdechl si.

Aspoň že ho dnes nezlobil žlučník.

Asi se bude muset naučit radovat se z maličkos-tí. Původně se tedy domníval, že tohoto životního stadia dosáhne až v době, kdy už nebude mít zá-jem ani nasadit si zuby a bude potřebovat asisten-ci s oblékáním, ale ejhle – jemu nejspíš nezbude jiná radost v pouhých čtyřiceti.

Pro Kristovy rány, kde udělal chybu?

Andrea si jde rovnou lehnout

Natřela si obličej nočním krémem, zhasla v kou-pelně a přesunula se do ložnice.

Na Johnově straně se kolem postele kupily kni-hy. Přes židli viselo použité oblečení za několik posledních dnů. Na jejím nočním stolku stál kelí-mek od jogurtu.

Lehla si a zavřela oči.

Jaké by asi bylo mít byt jako Liz. Všude pořádek a pětkrát týdně paní na úklid. Prostornou kuchy-ni. Samostatnou šatnu. Terasu.

Jaké by asi bylo nemít děti.

Ne, neměnila by.

Nějak už ty ratolesti vypiplají, nějak schrastí na školy, všechny účty jednou zaplatí.

John přece pracoval tak tvrdě.

Uvědomila si, že ještě teď sedí u počítače, zcela jistě nad případem některého svého klienta.

Najednou jí ho bylo líto.

A pitomá odlouplá barva na stropě jí rázem přišla nepodstatná.

Medvídek starostlivý, kdyby tu teď byl, vlípla by mu pusou na tvář, napadlo ji, než usnula.

Jinde v důvěrném přítmí

Sotva vzal Harold do ruky ovladač, pocítil známé trnutí v prstech.

Už jsem tady, zašeptal neslyšně svým spoluhráčům i protivníkům.

Tělem mu proběhlo vzrušení.

Rozhodl se pro hru on-line, nasadil si sluchátka s mikrofonem a ponořil se do virtuálního světa.

Na moderním stolku měl vedle sebe misku s brambůrky (a s papírovými ubrousky; mastnými prsty se kompjútru zásadně nedotýkal!), za záda mu Liz pořídila malou ledničku s nápoji.

Pokoj byl původně míněn jako dětský, ale to bez dlouhých diskusí (respektive bez jediného slova) ignorovali. Manželka mu zde vybudovala